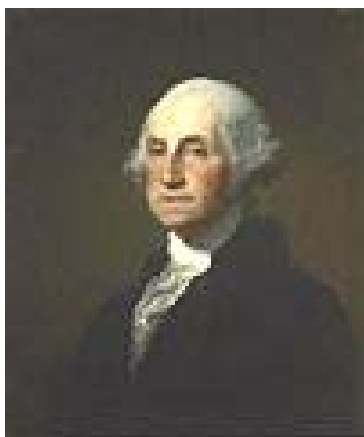




NAIXEMENT DELS EEUU



2.2. NAIXEMENT D' USA.

- Durant els ss. XVII i XVIII, colons anglesos s' establiran a la costa est de la part nord del continent americà, aquest colons van formar una sèrie d' assentaments fins que van formar tretze colònies.

Els pobles indígenes del territori continental dels Estats Units, incloent- hi Alaska,



El Mayflower transportà els pelegrins al Nou Món el 1.620 (pintura de William Halsall, *The Mayflower in Plymouth Harbor*, 1.882)

arribaren des de l' Àsia, segons la hipòtesi més acceptada sobre el poblament del continent. Començaren a arribar ara fa entre 12.000 i 40.000 anys. El 1.492, Cristòfol Colom, sota el contracte de la corona espanyola arribà a les illes del Carib, es considera el primer contacte europeu amb els nadius. Durant els anys següents, la majoria dels pobles indígenes nord – americans foren morts a causa dels enfrontaments amb els europeus i de les epidèmies europees desconegudes al Nou Món o foren expulsats cap l' oest del continent.

- **Colònies d' Espanya.** El 2 d' abril de 1.513, el conqueridor espanyol Juan Ponce de León arribà al territori que anomenà la Florida, (primera arribada europea documentada al territori que després serien els Estats Units). De les colònies que Espanya establí a la regió, només l' assentament de Sant Agustí, fundat el 1.565 ha sobreviscut. A l' assentament posterior a la Califòrnia i altres territoris de la Nova Espanya (després serà Mèxic), s' establiren immigrants espanyols.

- **Els francesos** s' assentaren a la Nova França, el mateix segle XVI, a prop de dels Grans Llacs , dedicats al comerç de pells. França amb el temps estengué els seus territoris cap al sud, fins el golf de Mèxic.

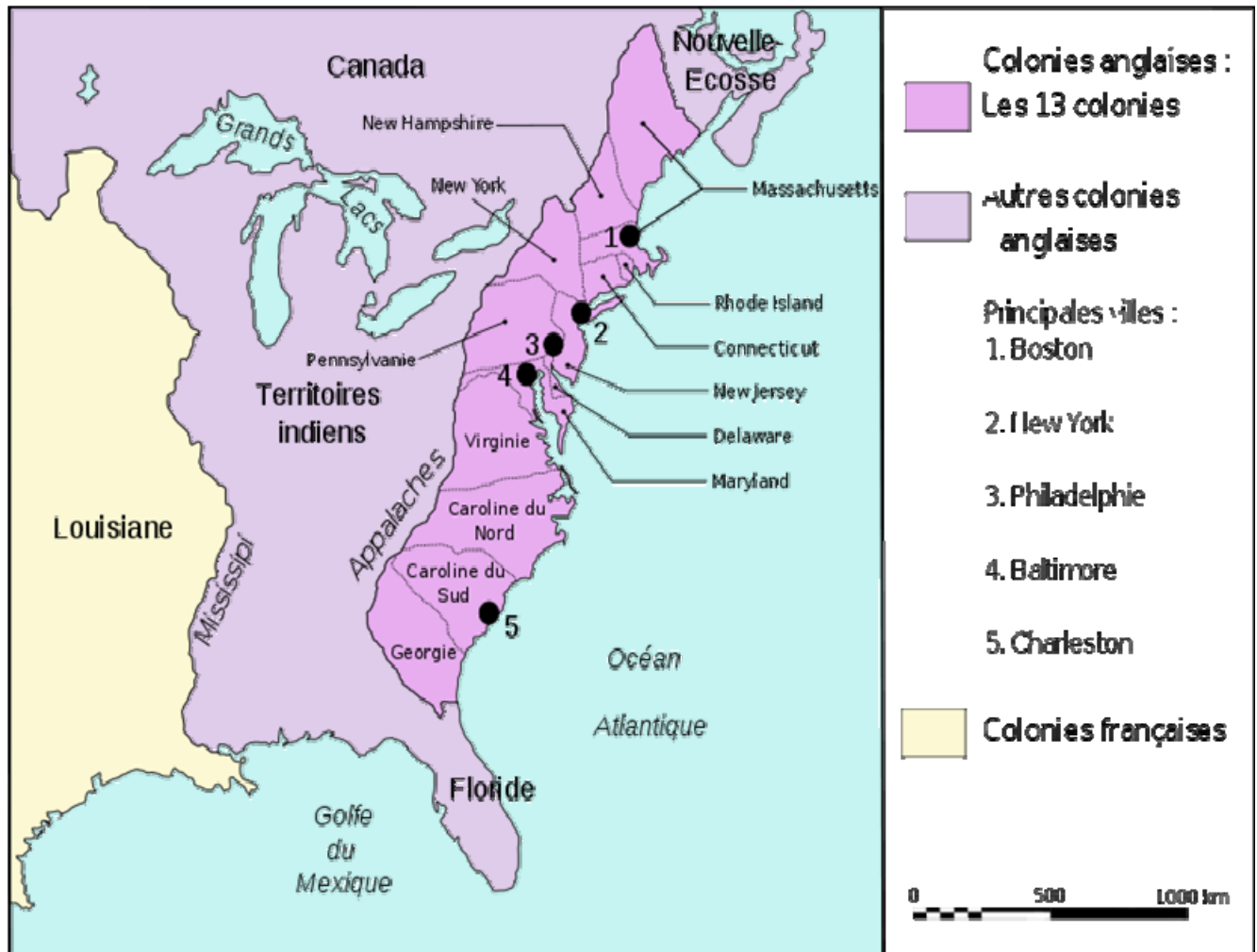
- **Els primers assentaments anglesos** foren a la colònia de Virgínia a Jamestown el 1.607. L' establiment de la Colònia de la Badia de Massachusetts produí una onada d' immigrants anglesos(minories religioses perseguides, gent molt pobre, delinqüents,...); per al 1.634 s' havien assentat a la Nova Anglaterra **10.000 puritans** ❶. Entre el 1.610 i el 1.776 s' enviaren a prop de **50.000 presoners** a les colònies nord – americanes d' Anglaterra.

- Des del 1.614, els neerlandesos establiren diversos assentaments a les vores del riu Hudson a prop de la costa, incloent – hi la Nova Amsterdam a l' illa de Manhattan.

- Per al 1.674, les forces angleses ja havien guanyat les antigues colònies neerlandeses; la província dels Nous Països Baixos es reanomenà com a Nova York. Més

❶ El puritanisme , ss. XVI i XVII, fou un moviment religiós d' Anglaterra el qual agrupava qualsevol grup religiós protestant que defensés una " puresa " més gran en la doctrina, així com un major grau de pietat personal i de grup. Els puritans sostenien que al Reforma religiosa d' Anglaterra no havia anat prou enllà en aplicar rigor i intolerància cap les pràctiques que els puritans associaven amb l' església catòlica. La paraula " purità " (puritan en anglès) era en un principi un terme alternatiu per a càtar i era utilitzar de forma pejorativa, pels adversaris al moviment , per caracteritzar aquest corrent d' extremisme . Els puritans refusaren qualsevol cosa que ells consideressin com una reminiscència del Papa de Roma i molts dels rituals de l' Església d' Anglaterra. El rei Jaume I d' Anglaterra els considerà heretges i la seva tesi de negar el dret diví de la monarquia, com una traïció. El fill de Jaume I , Carles I d' Anglaterra el 1.626 es casà amb la catòlica Henrietta – Marie de Bourbon. La reina consort no tolerava els puritans i William Laud, bisbe de Londres, els odiava i els veia com una amenaça per l' ortodòxia. El rei Carles intentà suprimir el puritanisme. Com a resultat un gran nombre de puritans es van veure forçats a abandonar Anglaterra rumb a l es colònies americanes de Nova Anglaterra on fundaren la colònia de la badia de Massachusetts i d' altres i han estat considerats tradicionalment com a pioners dels Estats Units. La repressió del puritanisme va ser una de les causes principals de la Guerra Civil Anglesa.

persones immigraren a Nord – Amèrica, sobretot al sud del territori actual dels Estats Units, molts d'ells **esclaus**. Amb la divisió de les Carolines el 1.729 i la colonització de Geòrgia el 1.732, les tretze colònies, ja s'havien establert. Totes tretze tenien **formes de govern local** amb eleccions en què participaven **homes lliures**, segons les tradicions dels drets dels anglesos; aquesta forma d'autonomia enfortí el **republicanisme** : Totes tretze havien legalitzat el **comerç d'esclaus** de l'Àfrica. Amb les taxes de natalitat altes, taxes de mortalitat baixes, i la immigració contínua, la població de les colònies **duplicaven llur població cada vint – i – cinc anys**. El moviment cristià d'avivament de les dècades de 1.730 i 1.740, conegut com el Gran Desvetllament donà força a la religiositat i a la llibertat religiosa. En la Guerra Francoíndia, les forces britàniques prengueren el territori del Canadà als francesos, però la població francòfona romangué aïllada políticament de les tretze colònies del sud.



- El **1.770**, aquestes **tretze colònies** ja tenien una població de tres milions, aproximadament la meitat de la població de la Gran Bretanya. Tot i que havien de pagar impostos, no tenien cap representació al Parlament d'Anglaterra.

- Durant els ss. XVII i XVIII els, ja establerts, desenvoluparen uns **costums** i maneres de viure pròpies, molts diferenciades dels anglesos europeus. Pobles i ciutats creixien i prosperaven, juntament amb una incipient burgesia. Els monarques britànics mai no van trepitjar les terres americanes. Londres prenia decisions, les quals sovint els hi perjudicava, com ara l'increment dels impostos, les lleis que regulaven el monopoli comercial britànic, falta de permís i finançament per a fer expedicions cap l'oest dominat pels indis,... Tot plegat contribuí al malestar creixent dels colons, els quals començaren a plantejar – se la conveniència o no d'estar sota la corona britànica.

- La filosofia de la Il·lustració, i per tant les idees liberals, també van arribar a Amèrica. Els colons començaren a plantejar –se la possibilitat d’ un estat liberal on el dret a governar li pertoqués al poble americà i no a Londres.

- Després de la guerra de Set Anys, o Guerra Franco -Índia, el 1763, el Regne Unit es va consolidar com a poder militar mundial, però, enfonsat en deutes i sense poder finançar l' exèrcit necessari per mantenir un imperi mundial. El parlament britànic va provar d 'elevant els impostos sobre els colons nord-americans. Els colons, sentien que els seus drets d' autogovern i els seus drets com a "ciutadans britànics", que els havien estat conferits durant la guerra, eren ignorats.

- Després d' una sèrie de disputes amb el parlament sobre els impostos proposats, es van formar els primers comitès informals entre les colònies, així com una proposta coordinada de protesta i resistència, cridant a tots a una convenció general, que seria anomenada el Primer Congrés Continental. A aquest congrés van assistir dotze de les colònies originals, però no pas la Florida (que aleshores pertanyia a la Nova Espanya) ni la Geòrgia, aleshores només una petita colònia, ni les colònies lleials de Terranova i Labrador, Nova Escòcia ni la recentment annexada Quebec. El primer Congrés Continental va concloure que un segon congrés havia de ser organitzat si no s' assolía un acord de reconciliació amb Anglaterra.



DECLARACIO d' INDEPENDENCIA de John Trumbull, 1.817 - 18

- **El Segon Congrés Continental** es va reunir per primera vegada el maig, 1775, després dels conflictes armats entre les forces militars de Massachusetts i l' Exèrcit Regular Britànic l' abril del mateix any. El Segon Congrés Internacional, amb **les tretze colònies** representades, immediatament **es va organitzar com a govern federal**, i va instruir a les colònies a escriure constitucions per establir-se com a estats.

- El 14 de juny de 1775, **George Washington** (1732 – 1799), un ciutadà prominent de Virgínia, ric propietari terratinent i amb experiència en la Guerra franco-índia o dels Sets Anys, va ser designat pel segon Congrés com a comandant del nou exèrcit continental. No obstant això, a cada estat, hi havia una minoria que professava la seva lleialtat al Rei d' Anglaterra. Milers de lleialistes van fugir a les colònies britàniques del nord, que encara eren controlades per Anglaterra. Els patriotes (americans) no van poder prendre el Quebec, i l' enfortiment de les forces britàniques a Nova Escòcia va impedir que el Canadà s' unís als Estats Americans. Anglaterra declararà la guerra als colons independentistes.

- **El 4 de juliol, 1776**, el Segon Congrés Continental, reunit a **Pensilvània** , ciutat de Filadèlfia , va signar la **Declaració d' Independència dels Estats Units d' Amèrica**, l' autor principal de la qual seria Thomas Jefferson amb l' ajuda d' altres ciutadans de Virgínia. Es va imprimir paper moneda i es van iniciar relacions diplomàtiques amb potències estrangeres. En el congrés es trobaven quatre de les principals figures de la independència: **George Washington ②**, **Thomas Jefferson ③**, **Benjamin Franklin ④** i **John Adams ⑤** .

- La **Declaració d' Independència** és un text polític fonamental per a la història dels Estats Units d' Amèrica. Arran d' aquesta declaració les Tretze Colònies britàniques d' Amèrica del nord se segregaven del Regne Unit i esdevenien independents. Entre els redactors del text convé de destacar Thomas Jefferson que seria després el tercer President dels Estats Units (Benjamin Franklin també formava part del comitè redactor). L' adopció del text es va fer el 4 de juliol de 1776. Així, aquest dia (el 4 de juliol va esdevenir dia de festa nacional dels Estats Units: el dia de la Independència (en anglès: *Independence Day*). La independència de les seves excolònies només fou **reconeguda** per la corona britànica el 3 de setembre de 1783 (**Tractat de París**).

- La Revolució Americana és una **Revolució Burguesa, de caire liberal**, a més representa a les primeres colònies que es revoltien contra qui les domina.

- Anglaterra declararà la guerra als colons independentistes, esclata la **Guerra de la Independència dels Estats Units d' Amèrica**.

- Dels 56 congressistes , 14 van morir durant la guerra. Benjamin Franklin es converteix en el primer ambaixador i cap dels serveis secrets. Les forces nord-americanes van rebre el **suport de França**, la qual cosa convertia la guerra d' independència en una guerra mundial. Poc després, **Espanya i els Països Baixos** els donarien suport també.

② **George Washington** (22 de febrer de 1732 — 14 de desembre de 1799) Militar que va ser el primer President dels Estats Units (1789 – 1797) i Comandant en cap de l' Exèrcit Continental de les forces revolucionàries en la Guerra de la Independència dels Estats Units. Washington va ser triat de manera unànime pel Col·legi Electoral en les eleccions presidencials de 1789, sent d' aquesta manera l' única persona triada president de manera unànime ,fet que es va repetir en les eleccions presidencials de 1792, aconseguint una segona presidència , George Washington va refusar presentar-se a un tercer mandat en 1796.

③ **Thomas Jefferson** (13 d' abril de 1743 — 4 de juliol de 1826, va ser el tercer president dels Estats Units d' Amèrica, ocupant el càrrec entre 1801 i 1809. Pertanyia a l' aristocràcia de grans hisendats del Sud, posició que havia aconseguit fent-se advocat.)

④ **Benjamin Franklin** (Boston, 17 de gener de 1706 - Filadèlfia, 17 d'abril de 1790) va ser un polític, científic i inventor nord-americà. el seu invent més famós va ser el parallamps).

⑤ **John Adams** (30 d'octubre de 1735 – 4 de juliol de 1826) va ser el segon President dels Estats Units. És considerat com un dels pares fundadors del país).

- La Guerra de la Independència dels Estats Units va ser un conflicte que va ocórrer entre 1775 i 1783, finalitzant amb la signatura del Tractat de París. Durant la guerra, França va ajudar als revolucionaris nord-americans amb tropes comandades pel Marquès de la Fayette, mentre que Espanya ho va fer des del principi gràcies a Bernardo de Gálvez i de forma oberta a partir de la batalla de Saratoga, mitjançant armes, subministraments i obrint un front en el flanc sud.



Marquès de La Fayette
Oli del 1.792 de Joseph-Désiré Court

La unitat es va estendre llavors per les Tretze Colònies per a lluitar contra els britànics. (La declaració va presentar una defensa pública de la Guerra d' Independència, inclosa una llarga llista de queixes contra el sobirà anglès **Jordi III**. Però sobretot, **va explicar la filosofia que sustentava la independència**, proclamant que tots els homes neixen iguals, i posseeixen certs drets inalienables, entre ells la vida, la llibertat i la recerca de la felicitat; que els governs poden governar només amb el consentiment dels governats; que qualsevol govern pot ser dissolt quan deixa de protegir els drets del poble. Aquesta teoria política va tenir el seu origen en el filòsof anglès **John Locke**, i ocupa un lloc prominent en la tradició política anglosaxona.)

A l' estiu de 1776, sir William Howe, cap de

l' exèrcit britànic en Norteamèrica, va arribar al port de Nova York amb una força de més de trenta mil homes. Howe tenia intenció d' aïllar Nova Anglaterra dels altres rebels i derrotar a l' exèrcit de Washington , passarà els dos anys següents tractant de dur a terme aquest pla.

Un enfrontament militar prometia **tots els avantatges per a Gran Bretanya** (una de les potències més poderoses de la terra, amb una població d' uns onze milions, comparada amb els dos milions i mig de colons, un cinquè dels quals eren esclaus negres. L' armada britànica era la major del món. L' exèrcit era una força professional bé entrenada; en 1778, va arribar a tenir a prop de cinquanta mil soldats estacionats només a Norteamèrica, als quals es van afegir més de trenta mil mercenaris alemanys). Per a enfrontar-se a aquest poder militar, els rebels havien de començar del no res . L' Exèrcit Continental que van crear tenia menys de cinc mil efectius permanents. (No és d' estranyar, doncs, que la majoria dels oficials britànics pensés que l' exèrcit insurgent no era «més que una banda menyspreable de rodamons, desertors i lladres»)

No obstant això, aquests contrastos eren enganyosos, perquè **els desavantatges britànics eren immenses** des del principi del conflicte. (Gran Bretanya havia de conduir la guerra a cinc mil quilòmetres de distància, fins i tot alimentar adequadament era un problema gairebé insalvable. L' enorme extensió del territori el feia inconquistable. No hi havia cap centre neuràlgic amb que la seva captura es pogués assolir aixafar la rebel·lió . Els generals britànics van acabar per decidir que el seu principal objectiu havia de ser enfrontar-se a l' exèrcit de Washington en una batalla, però, com va dir el comandant en cap britànic no sabien com fer-ho, «ja que l' enemic es mou amb molta més celeritat de la qual nosaltres som capaces»). Els colons en aquests primers combats van lluitar en forma d' escamots.



La Rendició del General Burgoyne a Saratoga,
17 d' octubre de 1.777 - pintura de John Trumbull- 1822

Les coses van començar a canviar a l' octubre de 1.777 quan un exèrcit britànic sota el comandament del General John Burgoyne es va rendir en **Saratoga**, en el nord de l' estat de Nova York. Aquest va ser el cop de gràcia i propagandístic que necessitaven els colons per a la seva independència.

Encoratjats per la victòria de Saratoga, França i Espanya veien l' oportunitat com una ocasió d' or per a assolir la revenja del desastrós Tractat de París de 1763, amb el qual va concloure la Guerra dels Set Anys.

França després d' uns

mesos de certa vacil·lació, **va entrar obertament en la guerra** signant una aliança al febrer de 1.778 amb els colons. *(Malgrat les seves escasses provisions i limitat destrament, les tropes colonials van combatre bé en general, però podrien haver perdut la guerra si no haguessin rebut ajuda de l'erari francès i de la poderosa marina francesa.)*

Per la seva banda, **Espanya**, encara que en seguida va ajudar als rebels amb diners, armes i municiones, es va mostrar més contrària a la intervenció directa. Els objectius espanyols a Amèrica eren expulsar als britànics tant del golf de Mèxic com de les ribes del Mississipí i aconseguir la desaparició dels seus assentaments a Amèrica Central. *(Després de 1.778, la lluita es va traslladar en gran mesura al sud i el conflicte ja havia adquirit un caire internacional amb l' entrada de França. Un any més tard la realitat es va imposar, Espanya va declarar la guerra a Anglaterra, pensant fins i tot en la possibilitat d' envair Gran Bretanya mitjançant el concurs d' una armada francoespanyola, pla que va resultar inviable. Per a la seva entrada oberta en el conflicte el govern espanyol havia signat l' anomenat tractat d' Aranjuez, acord secret amb França segellat en Aranjuez el 12 d' abril de 1.779, pel qual Espanya aconseguia una sèrie de concessions a canvi d' unir-se al seu aliat en la guerra. França va prometre la seva ajuda en la recuperació de Menorca, Mobile, Pensacola, la badia d' Hondures i la costa de Campeche i va assegurar que no conclouria pau alguna que no suposés la devolució de Gibraltar a Espanya. Això va provocar que els britànics haguessin de desviar a Gibraltar tropes destinades en un principi a les colònies.)*

En 1.781, 8.000 soldats britànics al comandament del general Xeris Cornwallis van ser envoltats a Virgínia, l' **últim reducte**, per una flota francesa i un exèrcit combinat franc-nord-americans al comandament de George Washington de 16.000 homes. Té lloc així **la batalla de Yorktown**. Cornwallis es va rendir, i poc després el govern britànic va proposar la pau. *(Van morir 156 britànics, 52 francesos i 20 independentistes, sent els últims a caure en la Guerra de la Independència. En els restants*



Capitulació de Comwallis a Yorktown pintura de John Trumbull - 1820

fronts entre 1779 i 1781, Espanya assetjà Gibraltar, una vegada més infructuosament, i es van iniciar una sèrie de campanyes a Amèrica contra distints punts estratègics del golf de Mèxic en mans britàniques, en la major part dels casos coronades per l' èxit (Pensacola). D' altra banda, una reeixida expedició a Menorca va permetre la recuperació de la illa al febrer de 1.782. El Tractat de París o Tractat de Versalles es va signar el 3 de setembre de 1.783 entre Gran Bretanya i Estats Units i va posar terme a la Guerra d' Independència dels Estats Units. El cansament dels participants i l' evidència que la distribució de forces, amb el predomini anglès en el mar, feia impossible un desenllaç militar, que va conduir al cessament de les hostilitats.)

- En les negociacions de la fi de la guerra, els Estats Units van ser representants per un grup encapçalat per Benjamin Franklin, i que incloïa a John Adams i John Jay. Van negociar les fronteres dels Estats Units que s' estendrien a l' oest cap al riu Mississipí, i als Grans Llacs, al nord; en total una regió tan gran com l' Europa Occidental. La resolució final es va signar en el Tractat de París el 1783.

- **El tractat de París de 1783 (la Pau de Versalles)**

- Es reconeixia la **independència d 'Estats Units d' Amèrica** i va atorgar a la nova nació tot el territori al nord de Florida, al sud del Canadà i a l' est del Riu Mississipí. El paral·lel 32º es fixava com frontera nord. Gran Bretanya va renunciar, així mateix a la vall de l' Ohío i va donar a Estats Units plens poders sobre l' explotació pesquera de Terranova.

- **Espanya** mantenia els territoris **recuperats de Menorca i Florida** oriental i occidental. D' altra banda recuperava les costes de Nicaragua, Hondures (Costa dels Mosquits) i Campeche. Es reconeixia la sobirania espanyola sobre la colònia de Providència i l' anglesa sobre Bahames. No obstant això, Gran Bretanya conservava l' estratègica posició de Gibraltar (Londres es va mostrar inflexible, ja que el control del Mediterrani era impracticable sense la fortalesa de la Roca).

- **França** recuperava alguns enclavaments en les **Antilles**, a més de les places del riu **Senegal** a Àfrica.

- **Holanda rebia Sumatra**, estant obligada a lliurar Negapatam (en l' Índia) a Gran Bretanya i a reconèixer als anglesos el dret de navegar lliurement per l' Índic.

- **Gran Bretanya mantenia a Canadà** sota el seu Imperi, a pesar que els nord-americans van tractar d' exportar a terres canadenques la seva revolució.

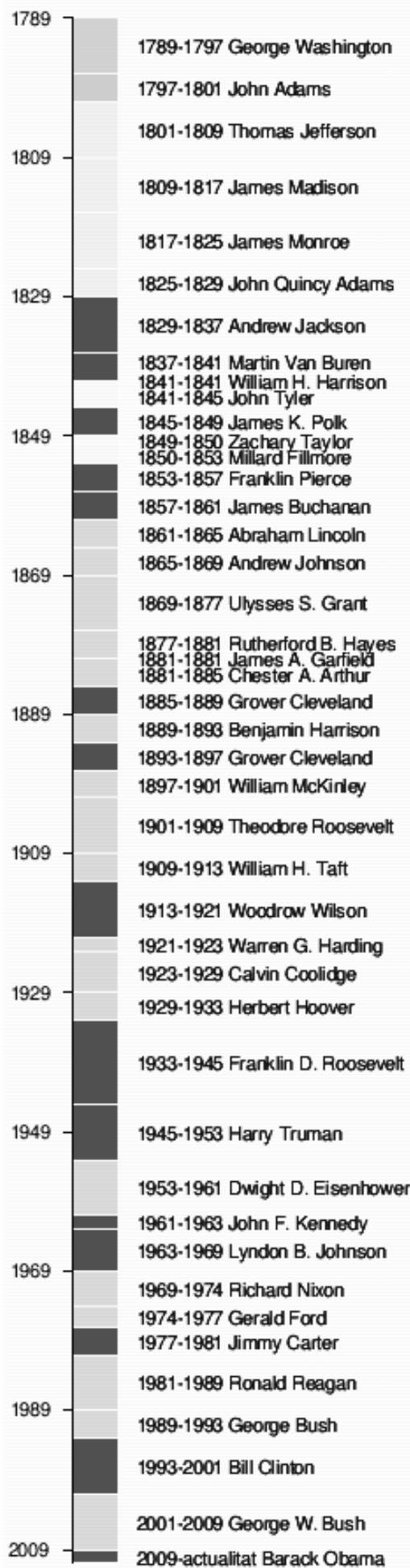
- Finalment, es va acordar l' intercanvi de presoners.

- **1.788, la nova constitució** : Una vegada conquerida la independència va resultar molt complicat posar d' acord a totes les antigues colònies. En 1.787, 55 representants de les antigues colònies es van reunir en Filadèlfia amb la finalitat de redactar **una constitució**. Es creava així un únic govern federal, amb un president de la república i dues càmeres legislatives (Congrés i Senat). Aquesta constitució estava **inspirada en els principis d' igualtat i llibertat** que defensaven els il·lustrats francesos i es va configurar com la **primera carta magna** o constitució, que recollia els **principis del liberalisme** polític establint un règim republicà i democràtic. La independència i democràcia nord-americana va causar un notable impacte en l' opinió i la política d' Europa.

Neix un nou estat independent sota els principis del Liberalisme, en la seva constitució EEUU adopta **la República** com a forma de govern sota els **principis fonamentals del Liberalisme** : “ *la sobirania nacional, la separació de poders, igualtat davant la llei i llibertats i drets individuals* “. Així el nou estat queda constituït com una **Federació**, on el poder es repartit entre un govern central, situat a la capital del país, i cadascú dels territoris o Estats que formen la Federació del país. El govern central s' ocuparà de la moneda, defensa relacions exteriors,..., i cada estat desenvoluparà les seves pròpies lleis a la resta de competències.

La constitució es divideix en set articles:

- **Preàmbul**
- **Article primer:** *El poder Legislatiu*
- **Article segon:** *El Poder Executiu*
- **Article tercer:** *El Poder Judicial*
- **Article quart:** *Els poders de l' Estat i límits*
- **Article cinquè:** *Procés d' esmena*
- **Article sisè:** *Poder Federal*
- **Article setè:** *Ratificació*



George Washington
1789–1797



John Adams
1797–1801



Thomas Jefferson
1801–1809



Abraham Lincoln
1861–1865



John F. Kennedy
1961–1963



Barack Hussein Obama Jr.
2009–actualitat

L' ESTÀTUA DE LA LLIBERTAT



França va regalar a Estats Units, com a símbol de la llibertat per als oprimits, l'Estàtua de la Llibertat, que es troba a la ciutat de Nova York. Aquest monument és un regal fet el 4 de juliol de 1884, pel poble francès al nord-americà, en commemoració a l'aliança feta per les dues nacions durant la Revolució Nord-americana.

Va ser l'historiador francès, Edouard de Laboulaye, qui va proposar des de 1865 que el seu país fes un regal commemoratiu als Estats Units d'Amèrica, en ocasió del primer centenari de la signatura de la Declaració d'Independència. Encara que els aliats francesos d'aquest temps van protestar per la iniciativa, l'escultor Frederic-Auguste Bartholdi va viatjar a terres nord-americanes per entrevistar-se amb les autoritats. Un monument com el que es projectava tenia un cost massa elevat, per la qual cosa es va integrar una Unió Franco-Americana per a reunir fons. El cost total de l'estàtua, que va ser d'un milió de francs, va ser cobert en la seva totalitat pel poble francès. Els nord-americans

van aportar els 250 mil dòlars necessaris per al pedestal.

En la seva mà dreta, en posició elevada, la divinitat representada en l'estàtua porta una torxa il·luminada, en la seva mà esquerra, la tauleta de la llei que porta inscrita amb nombres romans la data del 4 de juliol de 1776. A més, una cadena trencada es troba als seus peus. L'Estàtua de la Llibertat va ser constituïda a monument nacional el 1924 i el seu manteniment està sota la responsabilitat del National Park Service. La figura està feta d'una carcassa de coure de 2.4 mm de gruix, i el seu suport és una planxa de ferro dissenyada per Alexandre-Gustave Eiffel, creador de la Torre Eiffel de París. El procés de la seva elaboració va requerir a Bartholdi construir un model de tres metres, el qual va ser augmentat fins a fer una figura de 11 metres d'alt dividida en seccions. Cada secció va ser posteriorment augmentada també i al final totes elles van ser col·locades al seu lloc en l'estructura central. L'Estàtua de la Llibertat mesura al voltant de 46 metres d'alçada i pesa 225 tones.



